

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Constanța (Rumunia) w dniu 23 marca 2017 r. – Sindicatul Familia Constanța i in./Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Constanța

(Sprawa C-147/17)

(2017/C 231/04)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Constanța

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sindicatul Familia Constanța i in.

Strona pozwana: Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Constanța

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy art. 1 ust. 3 dyrektywy 2003/88/WE⁽¹⁾ w związku z art. 2 dyrektywy 89/391/EWG⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że wyłączają z zakresu jej stosowania działalność taką jak działalność rodziców zastępczych wykonywaną przez skarżących?
- 2) W przypadku przeczącej odpowiedzi na pierwsze pytanie: czy art. 17 dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że działalność rodziców zastępczych wykonywana przez skarżących może być przedmiotem odstępstwa od art. 5 dyrektywy na mocy [art. 17] ust. 1, ust. 3 lit. b) i c) lub ust. 4 lit. b)?
- 3) W przypadku twierdzącej odpowiedzi na poprzednie pytanie: czy art. 17 ust. 1 lub, jeżeli ma zastosowanie, art. 17 ust. 3 lub 4 dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że takie odstępstwo musi być wyraźnie sformułowane, czy też może być dorozumiane w wyniku przyjęcia aktu normatywnego ustanawiającego inne przepisy dotyczące organizacji czasu pracy dla określonej działalności zawodowej? W sytuacji gdy takie odstępstwo nie musi być wyraźne, jakie są minimalne warunki konieczne do uznania, że prawo krajowe wprowadza odstępstwo, i czy takie odstępstwo może być wyrażone w sposób wynikający z przepisów ustawy nr 272/2004?
- 4) W przypadku przeczącej odpowiedzi na pytania 1, 2 lub 3: czy art. 2 pkt 1 dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że okres, który rodzic zastępczy spędza razem z podopiecznym w swoim miejscu zamieszkania lub w innym miejscu przez niego wybranym, stanowi czas pracy, pomimo iż nie wykonuje on żadnych działań spoczywających na nim, o których mowa w indywidualnej umowie o pracę?
- 5) W przypadku przeczącej odpowiedzi na pytania 1, 2 lub 3: czy art. 5 dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu takiemu jak art. 122 ustawy nr 272/2004? W razie orzeczenia możliwości zastosowania art. 17 ust. 3 lit. b) i c) lub ust. 4 lit. b) dyrektywy, czy ten artykuł należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on takim przepisom krajowym?
- 6) W przypadku przeczącej odpowiedzi na pytanie 1 i ewentualnie odpowiedzi twierdzącej na pytanie 4: czy art. 7 ust. 2 dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on jednak przyznaniu odszkodowania w postaci ekwiwalentu, do którego przysługiwałoby pracownikowi prawo z tytułu corocznego urlopu wypoczynkowego, ponieważ charakter działań wykonywanych przez rodziców zastępczych uniemożliwia im korzystanie z takich urlopów, czy też, gdy pomimo formalnego przyznania urlopu, pracownik nadal świadczy te same działania, jeżeli w omawianym okresie nie byłoby dopuszczalne oddzielenie go od podopiecznego. Jeżeli tak, czy do uzyskania prawa do odszkodowania jest wymagane, by pracownik wnioskował o przyznanie mu prawa do rozłąki z nieletnim, a pracodawca nie wydał takiego zezwolenia?

- 7) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie 1, twierdzącej na pytanie 4 i przeczącej na pytanie 6: czy art. 7 ust. 1 dyrektywy sprzeciwia się przepisowi krajowemu takiemu jak art. 122 ust. 3 lit. d) ustawy nr 272/2004, w sytuacji gdy ustawa ta pozostawia pracodawcy, stosownie do jego uznania, decyzję, czy zezwolić na rozłąkę z nieletnim w okresie urlopu rodzica zastępczego, a jeżeli tak, czy brak możliwości skorzystania z urlopu, w konsekwencji zastosowania tego przepisu ustawy, stanowi naruszenie prawa Unii i spełnia przesłanki do dochodzenia odszkodowania przez pracownika? Jeżeli tak, czy takie odszkodowanie powinno być wypłacane przez państwo z tytułu naruszenia art. 7 dyrektywy, czy przez jednostkę publiczną, będącą pracodawcą, która nie zapewniła opieki w okresie rozłąki z podopiecznym. Czy w takiej sytuacji do uzyskania prawa do odszkodowania jest wymagane, by pracownik wnioskuje o przyznanie mu prawa do rozłąki z nieletnim, a pracodawca nie wydał takiego zezwolenia?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. 2003, L 299, s. 9, wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5, tom 7, s. 3).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy (Dz.U. 1989, L 183, s. 1, wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5, tom 2, s. 88)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 24 marca 2017 r. – Peek & Cloppenburg KG/Peek & Cloppenburg KG**

(Sprawa C-148/17)

(2017/C 231/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca rewizję: Peek & Cloppenburg KG, Hamburg

Druga strona postępowania rewizyjnego: Peek & Cloppenburg KG, Düsseldorf

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest zgodne z art. 14 dyrektywy 2008/95/WE ⁽¹⁾ to, że unieważnienie lub wygaśnięcie prawa do krajowego znaku towarowego, który stanowi podstawę dla zastrzeżenia starszeństwa unijnego znaku towarowego i którego uprawniony się zrzekł lub na którego wygaśnięcie pozwolił, może być ustalone a posteriori tylko wtedy, gdy przesłanki unieważnienia lub wygaśnięcia są spełnione nie tylko w chwili zrzeczenia się prawa do znaku lub jego wygaśnięcia, lecz również w chwili wydania sądowego orzeczenia dotyczącego tego ustalenia?
- 2) Czy zastrzeżenie starszeństwa zgodnie z art. 34 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽²⁾ skutkuje tym, że krajowe prawo do znaku towarowego wygasa i nie można go już używać w sposób pozwalający na utrzymanie praw związanych z tym znakiem, czy też krajowy znak towarowy zostaje utrzymany na podstawie prawa unijnego nawet wtedy, gdy wpis go dotyczący w rejestrze danego kraju członkowskiego już nie istnieje, ze skutkiem, że może i musi być on nadal używany w sposób pozwalający na utrzymanie praw z nim związanych?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 2008, L 299, s. 55)

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2009, L 78, s. 1).